

BARBARA NICKLESS

IN NIHTMYNKAIXN... MMYI NYWEME DNITM
MYW BAW... NIIPND... NIWNIIMPPRIXNTIN
KELIWMY-... NIIPND... NIWNIIMPPRIXNTIN
I... NIIPND... NIWNIIMPPRIXNTIN
IN NIHTMYNKAIXN... MMYI NYWEME DNITM
MYW BAW... NIIPND... NIWNIIMPPRIXNTIN
KELIWMY-... NIIPND... NIWNIIMPPRIXNTIN
I... NIIPND... NIWNIIMPPRIXNTIN
IN NIHTMYNKAIXN... MMYI NYWEME DNITM
MYW BAW... NIIPND... NIWNIIMPPRIXNTIN
KELIWMY-... NIIPND... NIWNIIMPPRIXNTIN
I... NIIPND... NIWNIIMPPRIXNTIN
IN NIHTMYNKAIXN... MMYI NYWEME DNITM
MYW BAW... NIIPND... NIWNIIMPPRIXNTIN
KELIWMY-... NIIPND... NIWNIIMPPRIXNTIN
I... NIIPND... NIWNIIMPPRIXNTIN

THRILLER

ZA ÚSVITU

NASTAL ČAS OBĚTIN

**ZA
ÚSVITU**

Text copyright © 2021 by Barbara Nickless
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in
collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Elisová, 2024
Cover © Zhivko P. Petrov, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4800-6 (pdf)

BARBARA NICKLESS

ZA
ÚSVITU

PŘÍPADY DR. EVANA WILDINGA

přeložila Kateřina Elisová

VENDETA

Mým příznakům, kterých není málo

PŘEDMLUVA – MILOSTNÝ DOPIS CHICAGU

Chicago mě vábilo už dávno. A jedna příliš krátká návštěva jen upevnila moji lásku k tomuto rušnému, bezostyšnému, skvělému městu postavenému na bažinách. Místu, kde se jezero a řeky neustále snaží vzít si zpět to, co jim kdysi patřilo, a kde jim místní obyvatelé odmítají postoupit víc než pár sklepů, podchodů nebo nějaký příležitostný tunel. Kde se korupce tře s idealismem, kde se jednotlivé čtvrti mění, stávají se místem pro bohaté a pak se znovu promění.

Když jsem začala psát román *Za úsvitu*, měla jsem v plánu vrátit se do Chicaga a pobýt s rodinou na delší výzkumné dovolené. Chtěla jsem začít jako turista a poté se hlouběji ponořit do architektury města a jeho kultury a seznámit se s jeho lidmi.

Pak přišla v roce 2020 pandemie a všechno se změnilo. Obyvatelé Chicaga – stejně jako mnoho dalších Američanů – strašlivě trpěli. A já jsem zůstala v Coloradu.

Uvažovala jsem o tom, že přesunu Evana a Addie do jiného města. Ale nic mi na tom nesedělo, takže jsem vytrvala. A když jsem se snažila poznat město na dálku, zjistila jsem, že obyvatelé Chicaga patří k nejvelkorysejším lidem, které můžete potkat. Od detektivů přes majitele knihkupectví po právníky a další – jakmile jsem požádala o pomoc, lidé se se mnou štědrě podělili o svůj čas a znalosti.

Seznam některých z těch, kteří mi pomohli, najdete v poděkování na konci knihy. A pokud se chcete dozvědět víc o mnoha dalších zdrojích, které jsem při psaní této knihy využila – týkajících se

Chicaga i dalších aspektů příběhu – , navštivte, prosím, mé webové stránky na adrese www.barbaranickless.com.

Závěrem nabízím upřímnou omluvu za všechno, co jsem o Chicagu napsala nesprávně. Přiznávám, že jsem pozměnila některá místa, jako například Washingtonův park, aby vyhovovala potřebám tohoto příběhu. A že jsem záměrně neuvedla zcela jasně, kde žije Evan. Pokud si všimnete chyb, budu moc ráda, když se mi ozvete, abych v příštím Evanově dobrodružství vše uvedla na pravou míru.

Barbara Nickless
březen 2020

ČÁST PRVNÍ

Ukázka z Příběhů sériových vrahů
Sémiotik: Evan Wilding, Ph.D., SSA, IASS
Sborník z mezinárodní konference o sémiotice

Každý vrah si vytváří svůj vlastní příběh.

Tento příběh může být jednoduchý nebo složitý, souvislý nebo silně roztříštěný.

Sériovní vrazi na místě činu často zanechávají znamení a symboly – vzkazy, které má policie rozluštit. Poznámky, mapy, obrázky. Naaranžování těla, jedinečný *modus operandi*. Vrah je mimořádný hádankář a jeho vyprávění – příběh, který chce sdělit – je záhadou, kterou předkládá detektivovi.

Někdo, snad Nietzsche, kdysi řekl, že ty, které druzí viděli tančit a neslyšeli přitom hudbu, považovali za šílené.

Naším úkolem je najít vrahovu hudbu.

VIKINGSKÝ BÁSNÍK

Poslouchej!

Já jsem vlk, který tě doprovází za noci. Hruža, která tě pronásleduje ve dne.

Slyš – jsem voják, který zabije hříšníky.

Pojď, hříšníku, ty, který porušuješ Zákon. Kráčeš se mnou.

Nejsem snad čestný společník?

Dnešní noc strávíme spolu. A pokud nedokážeš odpovědět na moji hádanku, pak dokončím – musím dokončit! – Ódinovo dílo. Až bude po všem, pošlu ptáky, aby tě doprovodili z tohoto světa do jiného, jak to vyžaduje zvyk. Ptáky, jejichž přítomnost v Chicagu poskvvrňuje přírodu. Pak rozhodím runy, aby světu řekly o tvých hříších.

Pamatuj – osud se vždy ubírá tak, jak musí.

A já jsem tvůj osud.

Pak slova pronesu nahlas, spokojeně. Zavřu pero a deník. Je večer. Slunce, Sunna jedoucí na svém voze, se blíží ke vzdálenému obzoru. Všude kolem se kupí stíny.

Nevěnuju pozornost překladům *Beowulfa*, které mám naskládané na stole. Ani noži. Zvednu Alexovu fotografii v rámečku a prstem se dotknu skla.

Zvuk. Venku. Ševelení hejna špačků, které prolétlo za okny. Vstanu, s Alexovou fotografií v ruce přejdu místnost a postavím se do skomírajícího světla. Zajímalo by mě, jakou duši ptáci doprovázejí dnes večer.

*Kdo si přišel pro tebe, Alexi, když jsi ležel polámaný hluboko v zemi?
Kdo odnesl tvoji duši do podsvětí?*

Prsty na rámečku se mi chvějí.

Poslední paprsky mizí. Obloha na západní straně stále rudě hoří, ale nad mojí hlavou se na tmavnoucí klenbě objevuje sprška hvězd, drahokamy na sametovém ubrousku obchodníka s diamanty.

Vrátím Alexovu fotku na stůl, pak padnu na podlahu a udělám sérii kliků, výpadů, dřepů a prken. Přestávám, teprve když nemůžu popadnout dech a z mé nahé kůže se řine pot.

Chci uklidnit svoji mysl. Chci se připravit na to, co přijde.

Pak se osprchuju a obléknu. Vklouznu do kabátu, mobil a klíče od auta strčím do kapsy.

Moje práce je téměř hotová. Už nezbývá mnoho času, než obchodníkova duše odputuje a já se zaměřím na dalšího hříšníka.

Vždycky se totiž najde další hříšník.

KAPITOLA 1

Kousavá noc uprostřed listopadu se schoulila, aby udělala místo ponurému dni, který nikdo nepovažoval za změnu k lepšímu.

Vítr od Michiganského jezera rozdrnčel markýzy, hnal déšť a odpadky ulicemi a tiskl vlhké a studené prsty na obnažené krky místních – poslíčků s novinami, taxikářů, poldů –, kteří podupávali, upravovali si šály a snili o tropických plážích a sluncem prohřáté kůži.

Poblíž opuštěného úseku řeky Calumet si detektiv Adrianne „Addie“ Bissetová pozorně prohlížela tělo muže zavražděného hned několikrát. Podle jejího odhadu utrpěl tři smrtelná zranění, a přestože všechna byla krutá, nemohla si být jistá, které posloužilo jako skutečná rána z milosti. Z pohledu detektiva se jednalo o děsivou hádanku – bylo to proříznuté hrdlo, utážená smyčka, nebo úder do hlavy, který rozdrtil lebku?

Tělo leželo stočené na boku, napůl ve vodě, napůl mimo. Kalná řeka vířila kolem nohou mrtvého, jehož na místě držely dřevěné kůly. Addie zaznamenala jeho svázané ruce. Nahotu. Pohmožděniny v obličejí, o nichž doufala, že jsou posmrtné. Mužova zranění svědčila o rituálním násilí. Vyřezávané hůlky naaranžované kolem jeho hlavy naznačovaly temnou magii.

Addie zvedla prsty, aby se dotkla křížku na svém krku, a připadalo jí podivně uklidňující, že i po čtyřech letech, kdy viděla téměř všechno, co může člověk udělat druhému, s ní smrt stále ještě dokáže otrást.

Zkontrolovala čas na svém telefonu – 6.50. Mašinérie vyšetřování vraždy, kterou Addie přirovnávala k cirkusu na kolečkách, se právě rozjíždí. Za hodinu se toto strašidelné místo plné větru, vody a křiku ptáků stane pečlivě řízeným pandemoniem.

Ale pěkně popořadě. Ukázala prstem na uniformovaného policistu, který je k tělu přivolal.

„Najděte doktora Evana Wildinga. Nejspíš je v nějakém parku nebo rezervaci někde ve městě a loví se svým jestřábem. Začněte Washingtonovým parkem poblíž univerzity a pošlete hlídku na koních, aby ho vypátrali. Tady je kontakt na mobil.“ Vytrhla list ze svého zápisníku a naškrábala číslo. „Ale nejspíš to nezvedne. Až ho hlídka najde, řekněte mu, že ho potřebuju co nejdřív. Že máme jednoho z těch divných.“

Mladý policista přimhouřil oči a díval se na ni zpod čepice s modro-bílým šachovnicovým pruhem. Tváře a uši mu v chladu zčervenaly.

„Doktor Wilding je ten, kterému říkají Vrabčák?“

„To je on.“

„Ten trpaslík, že? Četl jsem o nějakém případě, který vyřešil. Je forenzní sémio... sémio...“ Policistův hlas se ztratil v lingvistické složitosti.

„Forenzní sémiotik.“ Addie obrátila pozornost a telefon zpět k mrtvole. Vyfotila ji. „A raději je označován za osobu trpící diastrorfickým dwarfismem. A ještě lepší bude, pokud ho budete oslo-
vovat jménem.“

Policista se nenechal odradit. „Ale co to přesně je? Forenzní sémiotik?“

Další cvaknutí. Zdálo se, že se mrtvola ve světle blesku z telefonu vymrštila. „Někdo, kdo zkoumá symboly, které po sobě zanechal vrah. Veškeré rituály, které vrah provádí, nebo písemné vzkazy, které po něm zůstanou na místě činu.“

„Symboly, madam?“

Otočila se k němu čelem. Vypadal sotva dost starý na to, aby mohl volit. Pohled upíral na nějaký vzdálený bod vysoko nad tělem. Možná bylo jeho první.

„Symboly. Proč se nezeptáte přímo jeho, až ho najdete?“ Gestem ho odehnala. „A teď už jděte. A nenechte se odbýt. Zatraceně nutně ho tady potřebuju.“

„Ano, madam.“ Hlídkující policista se letmo podíval na tělo a pak se vydal vzhůru do kopce ke svému modro-bílému služebnímu vozu zaparkovanému na polní cestě za Addiiným SUV. Jeho boty čvachtaly v blátě po cestičce, kterou oddělil páskou od zbytku místa činu.

Addie se otočila k mrtvole. *Zatraceně* se naučila říkat od velmi britského Evana. Ta fráze jí dobře sloužila od té doby, co se kdysi během velikonočního půstu rozhodla přestat klít. Došla totiž k zázvěru, že se jí líbí být poldou, který nenadává.

Vždycky byla rebelka.

Vichřice rozháněla vlny na řece. Přicházela od Michiganského jezera a sílu měla jako rána medvědí tlapou. Dolní polovina těla se pohupovala v rákosí. Pouze skutečnost, že byl nabodnutý na kůly, řece bránila stáhnout mrtvého do hlubší vody.

V dálce se na obzoru Chicaga třpytila světla a ozařovala Willis Tower a Tribune Tower, zdánlivě se vlnící Aqua Tower a hranatou, seriózní budovu John Hancock Center. Festival Mag Mile Lights začne až za týden. A Děkuvzdání jen o pár dní později.

Svátek, který tento muž už nikdy nebude slavit.

„Mrzí mě, co se vám stalo,“ řekla mrtvole.

Tělo se pohnulo, jako by ještě bylo schopné slyšet a rozumět. Jako by toužilo vystoupit z temné vody a spolu s Addie se podívat na třpytivá světla, představit si svátečně prostřené stoly a praskající ohně, baculaté krocany, trpké brusinky a sametovou hebkost všech pochoutek z dýní. A nakonec si s rodinou a přáteli bouřlivě připít: *na dobrý rok!*

Addie se znovu dotkla křížku na krku a pak pokračovala ve fotografování.

KAPITOLA 2

Dvacet kilometrů vzdušnou čarou dál se doktor Evan Wilding také díval na smrt, i když dalekohledem. V tomto případě byl obětí holub skalní.

Kdysi ušlechtilý exemplář ptáka ležel hrudníkem nahoru na deštěm zmáčené půdě. Jeho modrošedé peří získalo na pozadí zlatavého podzimu světlejší odstín. Evanův jestřáb ho pozoroval ze země o tři metry dál, mokrá křídla roztažená v projevu zmatené agrese vůči tomuto ptáku, který odmítal prchnout.

Evan sklonil dalekohled a co nejrychleji pospíchal přes pastvinu zahalenou mlžným oparem. Kalhoty měl nasáklé deštěm a z klobouku mu stékala voda. Částečně se obával, že holub skalní byl otrávený. Jedovatou návnadou, kterou by Ginny mohla roztrhat a spolknout. Jinou část jeho duše trápila Ginnyina ošemetná situace – jestřáb se na zemi stal neohrabaným tvorem s klopýtavými nohama a pomalými pohyby. Vytlačený ze své obvyklé vzdušné a prostorné arény.

Mimo oblohu se jí dařilo jen o málo lépe než jemu.

Když se k ní blížil, Ginny měla hlavu vztyčenou, žluté oči divoké a zobák otevřený v nešťastném zmatku. Zavrtěl kouskem syrového masa v levé ruce v rukavici a zahvízdal.

Přešlápla na žlutě šupinatých nohách a upřela na něj pohled.

„No tak, Ginny. Buď hodná holka.“ Jeho dech zůstal viset v obláčku páry.

Sokolnictví je pokořující umění. Jestřábi nejsou domestikování – ostré drápy, zobáky jako břitva, opeřené chomáče divočiny,

které se čas od času shovívavě usadí na nabízené pěsti. Zatímco jeho láska k mladé Ginny byla okamžitá a všeobjímající, její láska k němu vzkvétala pomalu a pouto se vytvářelo na základě stálého prohlubování důvěry.

Plus pravidelného přísunu syrového masa.

Minuty ubíhaly. Podíval se na hodinky.

Někdy si říkal, jestli by se neměl lépe se psem. Ten by přišel na zavolání, naprosto by ho zbožňoval a oplácel by mu jistě zaslouženou poslušností. Takový tvor by mu spíše zvyšoval ego, než aby ho zašlapával.

Dnešek podle všeho bude k takovým dnům patřit.

„Ginny, chováš se naprosto příšerně.“

Znovu zamával návnadou. Po dlouhém váhání, kdy se zdálo, že se jestřáb mění z jeho partnera na divokou šelmu a zpět, Ginny ztěžka vzlétla, pak mu přistála na rukavici a nenasytně se vrhla na kousek masa.

„To je moje krasavice.“

Evan se naklonil nad mrtvým holubem skalním. *Columba livia* alias holub alias létající krysa. Jeho buclatá hrud' byla rozetnutá téměř vejpůl nějakým ostrým nástrojem. V mírném dešti se krev na opeřeném tmavě šedém hrudníku a opalizujícím zeleném krku leskla jasně červenou barvou.

Tato nedůležitá smrt nebyla v žádném případě přirozená. Ale určitě se nejednalo o jed.

Napřímil se do své plné výšky sto pětácti centimetrů. Což mu stejně neposkytlo příliš dobrý výhled z tohoto malého, nízko položeného pole. Kolem něj ve všech směrech v dešti zářily lesy, jako by byly osvětlené zevnitř. Tmavé jedle a téměř holé bílé jasany a jilmy se zabodávaly do nízké klenby oblohy. Úzká mezera v lese odhalovala klidnou hladinu laguny v parku. V dálce se ozývalo vrčení dopravních prostředků, jak se město s rachotem probouzelo k životu.

Blízko něj se jako mlčenliví strážci leskly mokré stromy.

Evan se znovu podíval na holuba. Jeho peří se v mrholení chvělo a dodávalo mu falešný život.

Evanova zátylku se jako chladná ruka dotkl tísnivý pocit.

Dostal zvláštní povolení létat s Ginny ve Washingtonově parku v době, kdy byl zavřený. Díky tomu měla možnost se proletět a za měšťnanci parku oceňovali Ginnyinu snahu zbavit město přemnožené populace holubů. Ačkoli bitva o udržení městských budov, soch a chodníků čistých, bez trusu, připomínala nikdy nekončící úkol, Evan byl – pokud věděl – jediný, kdo měl oprávnění holuby v tomto konkrétním parku pronásledovat.

Hlavou se mu honily možnosti, kdo by mohl házet nože po hnízdících ptácích.

Lovec. Ale proč by tady to mrtvé zvíře nechal?

Možná to byl někdo, kdo nenávidí holuby a současně se touží zdokonalit v dovednosti vrhání nožem.

Nebo možná šílenec.

Evan měl velmi bujnou fantazii a nelze popřít, že ji někdy živila i jeho záliba v pití. Za nekonvenční myšlení byl placený. Jeho fantazie se však většinou omezovala na spekulace, které byly nutné při luštění starověkých písem nebo dekodování slov vrahů a teroristů. Nebyl známý tím, že by viděl šilence za každým rohem, ačkoli ho práce často zavedla do jejich říše.

Rozhodl se pro druhou možnost. Někdo, kdo nenávidí holuby a umí to s nožem. Když se rozhlédl po tichém lese, znovu ucítil znepokojení. Park byl nyní oficiálně otevřený a brzy se na stezky nahrnou běžci a chodci. Ale v tuto chvíli byli s Ginny docela sami.

Nebo v to alespoň doufal.

„Jdeme domů, Ginny. Cestou zavoláme a ohlásíme to.“

Ginny ale na holuba zřejmě už zapomněla a upírala pohled jinam. Šustění listů poblíž naznačovalo, že se jedná o myš nebo veverku, která se snaží zahrabat, aby jestřábovi unikla. Zlaté oči jí plály dychtivostí po lovu.

„Teď ne,“ varoval ji Evan.

Natáhl se k brašně, aby vyndal čepičku. Jako by vycítila jeho záměr, překvapila ho Ginny tím, že se odstrčila od jeho pěsti a vytrhla mu kožené řemínky ze sevření. Zatřepotala šedohnědým peřím a zmizela v houští.

„Pro Kristovy rány,“ zamumlal a sledoval, jak se ztrácí mezi stromy. „Koupím si psa!“ zavolal za ní.

Vytáhl telefon, zaznamenal, že zmeškal spoustu hovorů, a otevřel aplikaci pro GPS sledování. Ginny mířila na sever, což ji zavede k dětskému a softbalovému hřišti. Která jsou teď, naštěstí, prázdná. Pokaždé když jeho jestřáb šikanoval malé děti, zažíval dost nepříjemné chvíle.

V dálce někdo zakřičel: „Profesore Wildingu! Jste tady?“

Přimhouřil oči a zadíval se na východ, do vycházejícího světla. Dokázal rozeznat jen uniformy v barvě námořní modři a jasné modré přilby chicagské jízdní policie.

Policie.

To nevěstilo nic dobrého.

Ale aspoň už nebyl v lese sám se zabíjákem holubů.

Zkontroloval zmeškané hovory. Šest z nich přišlo z neznámého čísla. Devětkrát volala Addie Bissetová, detektiv z oddělení vražd. Podle jeho názoru nejlepší detektiv u policie. Určitě nejdůležitější. Žena inteligentní a s vytříbeným vkusem, která stejnou měrou milovala jeho knihovnu a všechno, co uvařil.

Vzhledem k tomu všemu se přirozeně stala jeho nejlepší přítelkyní. Přesto, ať už byla drahou přítelkyní, nebo ne, obvykle mu nevolala devětkrát za sebou časně ráno během pracovního dne.

„Profesore Wildingu!“ znovu zakřičel mladý mužský hlas.

Když se k němu blížili muž a žena na koních, mraky se roztoupily a zalily scénu perletí. Policista vpředu zvedl k ústům dlaně. „Doktore Wild...“

„Jsem tady.“

Muž sklopil pohled a upřeně se na Evana zadíval.

„Profesor Wilding, předpokládám.“

„Já taktéž,“ přitakal Evan.

Policisté přijeli těsně k němu. Evan teď viděl příjmení natištěná na jejich kabátech. Blakesley a Osbornová. Jeho mysl se automaticky začala zaobírat etymologií jejich jmen. Blakesley byl název vesnice v severní Anglii. Jméno Osborn bylo rovněž anglosaské a znamenalo *božský medvěd*.

„Vás je zatraceně snadný přehlédnout,“ poznamenal muž. Policista Blakesley. Byl velký, s pečlivě zastříženými světlými vlasy a zdravě růžovou pletí, která mu teď zrudla. „Tím jsem myslel, že v té mlze to vypadalo, jako že jste se zjevil odkud.“

„Tím jste myslel, že jsem malý. Říkat pravdu je v pořádku.“

Policistka pobídla svého koně blíž. „Pane, potřebuje vás detektiv Bissetová. Hlídka se vám pokoušela dovolat.“

„Když jsem na lovu, nekontroluju telefon.“

„Na lovu?“ Policistka se zamračila.

„S Ginny.“ Evan si užíval okamžik, kdy jako jediný věděl, o čem je řeč, místo toho, aby stál na druhé straně. „A když už mluvíme o lovení, někdo tady vraždí holuby.“

„S tím se setkáváme často,“ poznamenal Blakesley.

„A používají nože?“ Evan ustoupil ke straně, aby viděli na po-trhané tělo holuba.

Osbornová se v sedle předklonila. „Do prdele.“

Evanův mozek začal výraz katalogizovat. *Do prdele, anglicky shit. Shit pochází ze staroanglického slova scitte, což znamená vy-prázdňení střev nebo průjem. Od šestnáctého století tabu, slovo cen-zurované v dílech Jamese Joyce a Hemingwaye. Moderní odvozeniny za-hrnují výrazy jako shitload – ohromné množství; shit-faced – opilý; a samozřejmě shitticism, pojem popisující skatologický styl básníka Roberta Frosta.*

Takové už je prokletí sémiotika. Žádné slovo není příliš běžné, aby se vyhnulo zkoumání.

„Neviděl jste někoho?“ zeptal se Blakesley.

„Ani živáčka.“ Evan zvedl pohled a díval se za jejich ramena. „Tady je.“

Oba policisté sebou trhli, když se Ginny přiřítla ze severu a přelétla jim nízko nad hlavami. S vystrčenými drápy narazila na pánovu pěst v rukavici. Kůň Osbornové udělal pár rychlých kroků stranou. Blakesley svého bělouše držel pevně na uzdě.

Ginny si načechrala peří a usadila se. Napůl sklopila víčka, čímž vyjádřila spokojenost. Na hrudi jí bílé peří potřísnilo několik ka-pek krve.

Blakesley se usmál. „Jestřáb lesní, že? Jeden můj kamarád s nimi létal. Je to kráska.“

„Je obrovská.“ V hlase Osbornové zazníval obdiv i rozmrzelost. Odkašlala si, jako by chtěla naštvání zakrýt. „Před několika měsíci jsem viděla vaši přednášku o původu lidských obětí na území Mezoameriky, pane. V Cobb Hall.“

„Vy jste studentka?“

„Rande. Jeho nápad. Do rande číslo dvě nevydržel, ale vaše povídání bylo fascinující.“

„Těší mě, že se vám líbilo.“

„Od té doby chodím na všechny vaše veřejné přednášky.“ Oči se jí rozzářily nadšením. „Příští měsíc bude na téma petroglyfů starých Anasaziů, že?“

Evan přikývl. Výhodou práce sémiotika bylo, že člověk občas přilákal pár nadšenců.

Blakesley se zasmál. „Bože, Sal, ty jsi ale šprtka!“

„A ty, Ede, jsi pitomec.“ Kolegova poznámka se jí evidentně nedotkla.

Evan přešel rukou Ginny po peří. Ignorovala ho a s divokým leskem ve zlatých očích si prohlížela policisty. „Státní zaměstnanec nežereme,“ zašeptal. „Takže kde je Addie... detektiv Bissetová?“ zeptal se hlasitěji.

„V místech, kde se slévá Calumet a Little Calumet.“ Blakesley naklonil hlavu k jihu. „Asi kilometr a půl od recyklačního závodu. Kousek odsud čeká hlídka, aby vás tam odvezla.“

Evan otevřel ústa, aby zaprotestoval. Měl práci. Jeho stále trvající snaha o rozluštění minojského písma na Disku z Faistu. Dnes odpoledne kurz sémiotiky na Chicagské univerzitě, kde učí. Schůzka s profesorem klasických jazyků, aby prodiskutovali rané krétské hieroglyfy. A další schůzka, tentokrát s vedoucím katedry humanitních věd, aby posoudil jeho plánovanou vědeckou dovořenou.

Schůzky domluvené několik týdnů dopředu. Vše do puntíku naplánované. Pouze velmi pečlivě sestavený harmonogram dával Evanovi naději, že dosáhne svých cílů, kterých bylo mnoho.

„Pane? Jdete?“ zeptala se Osbornová, ačkoli to jako otázka neznělo.

Do puntíku naplánované. Naklonil hlavu dopředu, až se dotkl Ginnyiny. „Říkala, že mě potřebuje?“

„Přesně tak, pane. Říkala, že nemáme brát ne jako odpověď.“

„Tak dobře.“ Vydechl, a zároveň se tak rozloučil se svými plány na dnešní den, s nadějemi na pokrok v nekonečném proudu nerozluštěných záhad. „Pojeďu za hlídkou. Pochybuj, že mají auto vybavené na přepravu jestřába.“

„Dobře, pane.“

Policisté otočili koně. Vlekl se za nimi, se spokojenou Ginny na rukavici. Po lovu z ní veškerá divokost vyprchala. To by se mu taky líbilo.

KAPITOLA 3

Addie si strčila znečitlivělé ruce do kapes bundy.

Kolem ní syčely vysílačky, nějaká žena z forenzního oddělení fotografovala a někdo další pracoval na sérii náčrtků. Ostatní technici chodili sem a tam po cestě nad nimi a hledali důkazy. Místo činu ožilo. Na její příkaz se všichni kromě techniků drželi daleko od mrtvoly a čekali na soudního lékaře a Evana. Její partner Patrick McBrady dorazil před deseti minutami. Stál, řeznické paže založené přes široký hrudník, a bavil se s dalším technikem Justinem Wao o nové pizzerii v Jeffersonově parku. O tom, jak nakrájeli ančovičky přímo do sýra, takže sníst kus bylo stejné jako strčit hlavu přímo do rybinou páchnoucího podsvětí Michiganského jezera.

„Zní to dost hrozně,“ přitakal Patrick. „Ale ono to funguje.“

Podobně jako u chicagské policie, řekla si Addie v duchu.

„Mluví z tebe Ir, máš to v krvi.“ Wao nakrčil nos. „Vy spořádáte všechno. Co třeba *haggis*? Toho bych se za nic na světě ani nedotknul.“

„Haggis je skotský, ne irský,“ řekl Patrick. „A vůbec, nejsi ty z Kambodže nebo tak něco? Copak vy tam nejíte opičí mozky?“

„Jdi do prdele,“ opáčil Wao přátelsky.

Addie si stáhla čepici s logem Chicago Bears níž přes uši, protože vytrvale mrholilo. Vypadalo to na pondělí v tom nejhorším slova smyslu. Na místo činu ji zavolali, když ležela zády přitisknutá k teplému, příjemně svalnatému tělu svého nejnovějšího objektu romantického zájmu, Clayтона L. Hamdena, advokáta hvězd. Nebo

přínejmenším právního zástupce politiků okrsku Cook. Jejich plánem, hned poté, co vylezou z postele, bylo vychutnat si snídani, proběhnout se parkem poblíž jeho bytu a možná si ještě pár minut zablblnout ve sprše, než odjedou do příslušných kanceláří a začnou týden v patřičně ukojeném stavu.

Někdo kdysi Addie řekl, že zdolává muže stejně jako krysí teriér drobné škůdce – rychle a s bezohlednou účinností. Ale Clay jí připadal jiný. Co na tom, že se jí jiní zdáli všichni, dokud jí bez varování nezačali připomínat všechny ostatní. Možná Clay nebude jen několikátýdenní úlet. Možná se stane něčím víc. Večer předtím jí zavolala sestřenice, aby jí sdělila, že podle včerejšího horoskopu Addiin život zaručeně v nejbližší době projde dramatickou změnou.

Mrtvola, tím si byla jistá, se za dramatickou změnu nepočítá. Pro oddělení šlo v pořadí o šestistou násilnou smrt v tomto roce a šestadvacátou pro ni a jejího partnera. Prostě jen další vražda.

I když se bezpochyby jednalo o tu nejpodivnější mrtvolu, jakou zatím měli.

Patrick přešel zpátky a postavil se vedle ní na nízký val. V jedné ruce svíral kelímek s kávou z nedaleké benzinové pumpy, kde nejspíš čerpali vodu přímo z řeky Calumet. Zkroutila rty. Technik měl pravdu. Detektiv Patrick McBrady by pozřel cokoli. Ne poprvé si všimla, že její parták má barvu a formát kusu hovězího. Jeho široký obličej a řídnoucí vlasy zářily rudě jako masová konzerva, velké oči měl modré jako Frank Sinatra, velkorýsý nos připomínal mapu popraskaných kapilár. Klasický irský polda ze staré školy, stereotyp, který Patrick rozehrál na maximum. V jeho obrovských tlapách vypadal třičtvrtělitrový kelímek jako ukradený z čajové soupravy pro děti.

„Viděla jsi včera zápas?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou. Clayton se ve městě nenarodil a podle jeho názoru Chicago Bears nestáli za nic, nedokázali vyděsit dobrého quarterbacka, a tak platili v oblíbeném americkém sportu za věčně poražené. Prozatím byl tento jeho zřejmý nedostatek víry a předvídatosti jedinou známkou v jeho nejspěch.

„Ty jsi propásla zápas Medvědů s Vikingy?“ Patrick jí věnoval letmý pohled. „Ať už je to kdokoli, musí to být vážné.“

Vyhrnula si čepici prostředníčkem.

„Ha!“ pronesl rozjařeně. „Opravdu vážné. Ale ten kretén nemá rád fotbal. Prověřila sis ho v systému?“

„Určitě si připadáš vtipný, Paddy.“

Ta přezdívka ho rozesmála, jako by ji neslyšel už tisíckrát. Ale Addie se svému partákovi v žádném případě nehodlala svěřovat se svým milostným životem. Každý den si od něj s důvěrou nechala krýt záda. Jako svého partnera přes drogová doupatá a temné uličky by si ho vybrala radši než kohokoli jiného na světě. Ale ne v případě svých soukromých románek. V tu chvíli by se Patrick začal chovat otcovsky a snažil by se jí poradit. Pokud se k tomu nesměl vyjadřovat její vlastní táta, rozhodně nehodlala dovolit, aby svůj názor dával k dobrému „otec“ Patrick McBrady.

Kapesníkem si utřela nos – teklo jí z něj, kdykoli se ochladilo – a zachumlala se do bundy.

Nad městem se vlnilo vycházející slunce. Osvětlovalo špičky stromů a jako tenký pruh tančilo po vodě. K mrtvole nedosáhlo. Addie snad už popadesáté zaznamenala pletenou smyčku, která byla pevně utažená kolem oteklého krku mrtvolky. Těsně pod provazem bylo hrdlo rozříznuté od ucha k uchu. A hlava v zadní části proražená.

„Tři v jednom,“ řekl Patrick. „Proč, co myslíš?“

„Podle mě se jednalo o součást nějakého rituálu. Zvláštní je i způsob, jakým vrah zajistil, aby se oběť nemohla hýbat – pravděpodobně až po smrti.“

Patrick svařtil obočí. „Možná nechtěl, aby tělo odplulo.“

„Nebo se možná bál, že se zvedne a půjde po něm,“ neodolala, aby svého pověřivého partnera nepopíchlá. „A bude ho navždycky pronásledovat.“

Patrick návnadu spolknul. „Pravda. Jako místo posledního odpočinku je to tu dost strašidelné.“

„Chceš říct špinavé. Znečištěné. Voda skoro září.“

„Ne, je to něco víc.“ Patrick si strčil ruku do levé kapsy. Věděla, že tam nosí kapesní škapulír svého otce z druhé světové války. Josefa držícího Ježíška.

„Úúúúú,“ Addie zasténala jako duch.

Patřilo to k jejich rutině. Addie svého partnera škádlila za jeho pověřivost a on se tvářil naivněji, než ve skutečnosti byl, a předstíral, že se děsí každé černé kočky a rozbitého zrcadla.

Dnes ráno ale Patrick truchlivě zavrtěl hlavou. „Tady v okolí v továrnách pracovalo tolik lidí a teď se z nich a jejich příbuzných stali duchové. Buď proto, že je vyhnali a museli tady nechat svoje srdce a domovy. Nebo proto, že tady umřeli, nejspíš na pocit beznaděje.“

„Dneska jsi vstával levou nohou napřed, co?“

„Asi.“ Patrick se zamračil a jeho povětrnostními vlivy ošlehanou tvář zbrázdily hluboké vrásky. Setřásl ze sebe rozladěnost. „Bože, to je zima. Měl jsem si natáhnout termoprádlo.“ Kývl směrem k technikům zkoumajícím místo činu. „Alespoň že nepatříme mezi ty chudáky ve vodě.“

Tři technici se po kolena brodili mělčinou – jeden nabíral vodu sítkou, jestli se v ní nezachytí nějaké důkazy, zatímco dva další zapichovali do bahna tyče, aby nad mrtvolu vztyčili plachtu, a ochránili ji tak před zvědavými pohledy kolemjdoucích či projíždějících rybářů.

A před zpravodajskými helikoptéry. Takové mrtvolky média milovala.

Patrick namířil kelímek směrem ke stezce, která vedla dolů od silnice. „Ten parchant po sobě zametl stopy.“

Addie sledovala jeho pohled k místu, kde někdo uhrabal bláto. Pravděpodobně vrah. Kromě důkladně upraveného úseku a prostoru, který hlídkující policista ohraničil páskou a který teď používal zbytek týmu kriminalistů, byla blátivá stezka plná otisků bot. Technici ji ohraničili provazem v naději, že se jim podaří něco zjistit, ale Addie tomu osobně moc nevěřila. Kajakáři, rybáři, turisté – ti všichni tuto oblast navzdory znečištění hojně navštěvovali. A v noci se tady pohyboval jiný typ lidí.

„Žádné auto,“ řekl Patrick. „Jestli sem náš člověk dorazil, aby něco splašil, jak se sem dostal?“

„Možná vraha naložil do auta a přijeli sem společně, ať už měli v úmyslu cokoli.“

„Nebo ho naložil vrah. Myslíš, že naše oběť došla k řece sama?“

„Vypadá, že váží aspoň devadesát kilo. Na to, aby ho někdo nesl nebo táhl, je dost těžký.“

„Možná nám s tím poradí psi.“ Patrick zaklonil hlavu, aby do sebe nalil zbytek kafe, než zmačká prázdný kelímek. „Co si myslíš o všech těch tyčkách?“

Dlouhé dřevěné laťky byly vodorovně zatlačené do bahna a uspořádané kolem hlavy mrtvoly jako sluneční paprsky. Vrah – nebo někdo jiný – vyřezal každou tyč ostrým nástrojem a vyryl do ní čárky, které vypadaly jako písmena neznámé abecedy.

Když o písmu řekla Patrickovi, přikývl. „Tak proto jsi volala svému příteli?“

„Proto a kvůli tomu, jak je tělo naaranžované.“

Patrick si do úst strčil cigaretu, ale nezapálil si. Před třemi měsíci přestal kouřit, ale říkal, že se mu pořád líbí ten pocit, že má cigáro v puse. „A dorazí ten precek, nebo ne?“

„Chvilí jim trvalo, než *profesora* našli. Měl by se každou chvílí objevit.“

Žena, jedna z techniků, zařvala a vyskočila z vody.

„Dejte to pryč!“ zaječela a vyrazila do kopce směrem k nim.

Za ženou z vody vyklouzl obrovský hnědočerný had. Tlustý, několik desítek centimetrů dlouhý plaz se svinul u páteře mrtvého muže. Zvedl hlavu a nemrkajícima očima si všechny kolem prohlížel.

„Matko Boží,“ řekl Patrick.

„Do prdele,“ ulevil si Wao. „To je pleskolebec vodní.“

„Zabijte ho!“ vykřikl někdo.

Ale Addie strhla rukavice, popadla jednu z tyčí na plachtu a rozběhla se dolů k vodě. Když had vycítil, že se blíží, pohnul se, aby prokličkoval pod mrtvolou. Jenže Addie jemně přitiskla konec tyče k tělu plaza a udržela ho na místě. Druhou rukou ho

popadla blízko středu těla, odtáhla ho od mrtvoly a pak ho hodila zpátky do vody.

„Užovka mokasínová,“ řekla ženě, když kolem ní procházela. „Možná by vás uštkla, ale není jedovatá.“

Žena byla předkloněná, jako by snad chtěla vyzvrátit snídani.

„Tady ne,“ varovala ji Addie.

„Jsou sotva čtyři stupně,“ poznamenal Wao. „Co tady, sakra, dělá had?“

„Hadi teď mají období zimního spánku,“ řekla Addie. „Což je určitá forma hibernace. Ale nejedná se o hluboký spánek. Pravděpodobně jsme ho buď my, nebo vrah vyrušili v jeho doupěti.“

„Špatné znamení,“ poznamenal Patrick.

„Je to vodní had,“ odsekla Addie.

„Hadi znamenají zradu. Říkám ti, že na tomhle případu je něco špatně.“

Nepoznala, jestli si dělá legraci. „Myslíš špatně pro oběť.“

„Špatně pro nás všechny.“

Zasmála se tak hlasitě, že se několik techniků otočilo, aby zjistili, co ji tak pobavilo. „Takže teď budeme řešit zločiny pomocí různých znamení a věštců?“

„To je práce tvého přítele. Ale stejně...“ Věnoval jí pohled plný obdivu. „Netušil jsem, že jsi krotitelka hadů.“

„Čtyři starší bratři.“ Pokrčila rameny. „Naučit se o plazech jsem brala jako formu přežití.“ Z klidu ji tudíž nevyvedla ani blízkost netopýrů, myší, pavouků a štírů. Naučila se zůstat v pohodě v přítomnosti téměř všech potvor. S výjimkou krysy. Ukažte jí obrázek krysy a hned se poběží schovat pod nějakou hezkou postel.

Pokud se tam neukrývají i krysy.

Žena se narovnal a přistoupila k Addie. Její zlato-zelená členka z látky kente v ranním šeru jasně zářila. Snědou pleť měla našedlou.

„Jedovatý, nebo ne, do vody se *nevrátím*, pokud mi neseženete člun. Ale ve stejnou chvíli, kdy se ten hnusák objevil, jsem našla tohle. Leželo to blízko nohou oběti.“

Zvedla sítku. Uvnitř byla promočená peněženka.

Addie si navlékla latexové rukavice, vylovila peněženku a otevřela ji. Nahlas Patrickovi vyjmenovala obsah. „Řidičský průkaz vydaný v Chicagu, karta American Express a Visa Platinum. Karta do obchodu Costco, deset stejných, ale téměř nečitelných vizitek,“ – přimhouřila oči – „klenotnictví na Michigan Avenue. A další vizitka, tentokrát kostela na Sugar Hill se jménem James Talfour, spolupracovník pastorační péče s adresou v Georgii. Dále plastová karta do obchodu s cupcakes. Šedesát dva dolarů ve dvacetidolarových a jednodolarových bankovkách.“ Studovala obličej, který na ni zíral z řidičského průkazu. Černoch s úhlednou kozí bradkou a sebevědomým výrazem. Podobnost s mrtvolou nebyla vzhledem k poloze a stavu těla jednoznačná, ale přesto existovala. „James Talfour, čtyřicet dva let. Adresa v oblasti Gold Coast. North State Parkway. Jméno na řidičáku se shoduje se jménem na vizitkách.“

„Pokud se díváme na Talfoura, tak takhle neskončil kvůli loupeži.“ Patrick konstatoval zjevné, což bylo jeho úkolem – neopomenout žádnou teorii. „Proč tomu člověku brát peněženku a pak ji zahodit poblíž?“

„Vážně tě zajímá ta peněženka? A proč někoho uškrtit a pak mu podržknout hrdlo a prorazit lebku? Proč udělat svatozář a vyškrábat do ní legrační čárky?“

Patrick po ní střelil vševědoucím úsměvem. „Dneska ráno nic nebylo, co? Možná ten tvůj nový chlápek nemá rád žádný sport.“

„Jestli chceš, abych měla dobrou náladu, tak mi příště přines koblíhu.“ Stále se přehrabovala v promočené peněženke. „Třeba peněženku Talfour hodil do řeky sám. Nebo ji upustil, když se procházel. Je tady i vstupní karta do fitka v Lincolnově parku, klub Lakeshore Sports and Fitness. Tenhle člověk o sebe dost dbal.“

Patrick si odfrknul. „Když se procházel? Jako že si vyšel na večerní vycházku? Myslíš, že sem chlápek z předměstí North Shore zamířil kvůli tomu? To spíš drogy. Nebo prostituce.“

„Byl to farář,“ namítla Addie.

„A co z to plyne?“

„Máš pravdu. Prověřím to na mravnostním.“

„Sem spíš člověk přijde, když si chce užít rychlovku u mola nebo si šlehnout.“

Addie přikývla. „Řekněme, že se tady dole s někým setká. Vyřídí si svoje záležitosti a pak ta osoba, děvka lomítko drogový dealer, zaútočí, zatímco se Talfour vznášá ve stavu blaženosti po dávce nebo po koitu.“

„Jako kudlanka nábožná.“

„Prosím?“

„Samičky po kopulaci požívají hlavy samečků.“ Patrick s moudrým výrazem ve tváři pokýval hlavou. „Viděl jsem to v nějakém pořadu o přírodě.“

„A vyprávěl jsi o tom manželce?“

Pokrčil rozložitými rameny řidiče kamionu nasoukanými do kožené bundy. „Proč bych jí měl podsouvat takové nápady?“

Patrick mluvil přesvědčivě, ale Addie věděla, že se s Mary skutečně milují. Seznámili se v hospodě v západní části hrabství Clare, když Patrick znovuobjevoval své irské kořeny. A celoživotní starý mládenec se opravdově zamiloval. Přivezl si Mary přes oceán s sebou, spolu se sklony *mluvit irsky*, jak sám říkal.

Po pěti letech do sebe byli zbláznění jako novomanželé.

Addie si povzdechla. Opravdová láska. Existuje.

Vložila peněženku i s obsahem do sáčku, podepsala ho a předala zpátky ženě z týmu techniků. Snažila se ignorovat nepříjemné mravenčení okolo žaludku, které se začalo šířit jejím tělem jako blesky při bouřce. Bohatý, úspěšný muž, zavražděný v nejlepších letech života. To ji přivedlo na nepěknou myšlenku: na podobných případech – morbidních, podivných, důležitých – si polda může vystavět kariéru.

Zamračila se. Možná na ni má vliv Clayton, právník bohatých a slavných.

Na silnici nad nimi se ozvalo zatroubení a najednou se všichni kolem napřímili, ramena stažená o pár centimetrů dozadu.

Zamračila se ještě víc. „Hlavouni.“

„Možná sis toho hada měla ještě chvilku nechat,“ poznamenal Patrick.

„Dobré ráno, pane,“ pozdravil jeden z policistů hlasitě a za chvíli se na vrcholu svahu objevil poručík Criver. Vysoký a urostlý, tmavovlasý a dokonale opálený. Tyčil se na obzoru se svými vypracovanými rameny vojáka a impozantním leskem v ocelově modrých očích. Superman v obleku barvy námořní modři.

Poručík se přestěhoval z Texasu a přivezl si s sebou seržanta Billingse, jejího a Patrickova přímého nadřízeného. Billings stál po Criverově pravici, bledý a plešatý. Jako ghúl.

Addie si o Thomasi Criverovi zpočátku nemyslela nic špatného. Stejně jako všechny ostatní ji přitahovalo jeho charisma a osobnost typu „jsem jedním z vás“. Líbilo se jí, že nadával jako polda z ulice a jak hltal koblihy, když se přidal k hlídce. Uklidňoval nadřízené, vyměňoval si historky s podřízenými a na tiskovkách se tvářil uklidňujícím způsobem. Mužně a schopně. Addie oslavovala spolu s ostatními – zdálo se, že jejich oddělení konečně vede opravdový polda, muž, který bude bojovat s nimi i za ně.

Pak si pomalu začala uvědomovat, že tenhle poručík, který bojuje za svoje lidi, bude bojovat *jen* za svoje *muže*. Nebyl misogyn jako takový. Ani se necítil ženami ohrožený. Prostě věřil, že ženy nejsou tak schopné. Nepochybně mu to připadalo smutné. Dokonce ho to mrzelo. Ale fakta byla fakta.

Teď měl Criver potenciálně velký případ a Addie patřila k hlavním hráčům.

To by mohlo být zajímavé.

Poručíkův pohled sklouzl po větrem bičovaném břehu kolem ní na oběť. Přitiskl si prst na bradu s dólíčkem. „James Talfour. To jméno znám. Nebyl náhodou členem správní rady nějaké velké charity? Která pomáhá černošským dětem nebo tak něco?“

„Podíváme se na to, pane,“ řekl Patrick. „Slyšel jste něco o tom, že by byl duchovní?“

„Ne.“ To řekl Billings a přitom se poškrábal na bradě, ostré jako lodní kýl. „Já ho znám. Vlastnil klenotnictví. Luxusní věci. Tohle, pane, byl chlap, co v tom uměl chodit.“

Criver se na Billingse podíval jako nosorožec, který si náhle uvědomil, že mu na zádech sedí drobný pták klubák. „Znal jste ho osobně?“

„Osobně ne, pane. Ne, ale byl jsem v jeho krámě. Černochoch v nóbl obchodě. Musel jsem si ho proklepnout. Byl to vydřiduch.“ Důrazně zavrtěl hlavou. „Chtěl dvanáct tisíc za tenisový náramek.“

Criver hvízdнул. I Addie se přistihla, že se její myšlenky na okamžik stočily od Billingsova rasismu k vyhlídce, že za cetku na zápěstí utratí dvojnásobek toho, co zaplatila za auto.

Criver pohledem minul Addie a zaměřil se na Patricka. „Co víme?“

Zatímco v sobě Addie dusila vztek, Patrick přešlapoval a zapsvěcoval poručíka. Nakonec dodal: „Přizvali jsme odborníka na podobný typ případů. Profesora z univerzity.“

Criverův výraz se změnil z chladného na mrazivý. „Kolik to bude naše oddělení stát?“

„Doktora Wildinga jsme využili už dřív,“ řekla Addie. „Vždycky nám to schválili. Z nejvyšších míst.“

„Intelektuální typy, jak jsem se přesvědčil, málokdy stojí za svoje ego nebo honorář. Aspoň mimo soudní síň.“

Billings přikývl. „Vím, co máte na mysli, pane. Všeználcí. Teoretici. Mozkovny.“

„No, pane,“ Patrick se poškrábal tlustým ukazováčkem za uchem, „tomu mrtvému to vadit nebude. A jestli to pomůže, budeme profesora držet na uzdě.“

Addie se podívala dolů ze svahu, aby skryla úsměv nad Patrickovým vzdorem.

Shora se ozvalo skřípění pneumatik na šterku. Pak zhasl motor, otevřely se dveře a zase zavřely. Mezi shromážděnými policisty zavládl šum, zvuk připomínající listí poháněné větrem.

To se stávalo pokaždé, když se objevil Evan.

Addie se otočila. „To je on.“

KAPITOLA 4

S Evanem se setkala nad svahem. Stál vedle své dodávky, něco tuka-
kal do telefonu a zjevně si nevímal, jak na něj ostatní zírají s ote-
vřenou pusou. Byla to rutina, nebo spíš lest, kterou ho viděla po-
užívat už tucetkrát. Šarádou, kdy se zabýval svým mobilem, dával
lidem čas, aby našli ztracenou rovnováhu, než se budou muset
setkat s jeho pohledem.

Ta přetvářka jí lámala srdce. Jenže věděla, že doktor Evan
Aiden Wilding – profesor sémiotiky, lingvistiky a paleografie na
Chicagské univerzitě, vládními agenturami využívaný světově
uznávaný odborník na symboly, které zanechali různí vrazi, te-
roristé a šílenci – by ji praštil, kdyby v jejích očích zahlédl jen
náznak lítosti.

Jakmile se poldové vzpamatovali, ucouvli, jako by Evan mohl
být infekční.

„Troglodyti,“ zamumlala. „Doktore Wildingu,“ přivítala ho hla-
sitě.

Evan sklonil telefon, podíval se jí do očí a usmál se na ni zpod
kapuce olivově zelené bundy. Dobře si ho prohlédla, stejně jako
vždycky. Živé zelené oči posazené do vějířků vrásek, husté, kudr-
naté hnědé vlasy, van Dykova bradka a tvář tak osobitě hezká, jako
mívají charakterní herci. Třeba ten, který hrál skvělého Cyrana
vedle filmového idolu v roli De Neuvillettea.

Evanovo temeno hlavy jí sahalo přesně k hrudní kosti. Kdyby
byli milenci, vešel by se jí hezky akorát pod bradu. Tu představu
musela opakovaně vytěsnit z hlavy.

Není divu, že se mu říkalo Vrabčák. I když on trval na tom, že tuto přezdívku nedostal kvůli své velikosti, ale díky panujícímu přesvědčení, že pokud člověk vidí vrabce, znamená to, že brzy dojde k odhalení nějakého tajemství. Tím titulem ho označil vyučující v Oxfordu, když Evan jako student porazil třiadvacet nejlepších sémiotiků v zemi a rozluštil kód, který vláda navrhovala použít v jednom ze svých přísně tajných projektů. Evanovi na to stačily dva dny. Jeho nejbližší konkurent potřeboval dalších šest hodin a sedm minut.

Addie to věděla, protože si Evana proklepla, když se mezi nimi začalo rýsovat přátelství. K čemuž došlo poté, co na umělecké výstavě uklouzla v lodičkách na vysokém podpatku a téměř mu padla do náruče. A oběma jim vylila drink. Navzdory ztrátám – koktejly růžový Cosmo a Manhattan a její důstojnost – se Evan smál tak, že nevydržela a musela se k němu přidat.

Dobry začátek každého přátelství.

Addie sice Evana považovala za hříčku přírody, ale ne ve smyslu, který by jakkoli souvisel s jeho výškou. V jedenácti chodil na Oxford, v sedmnácti získal dva doktoráty, pak se vydal konat dobré skutky do ciziny a nakonec se usadil ve Státech, kde si udělal jméno jako forenzní sémiotik.

Mozkovna, to v každém případě. Byla ráda, že stojí na jejich straně.

Podala mu ruku a naznačila tím, že se setkávají jako dva profesionálové, a ne staří přátelé, čímž vytvořila precedens pro policisty kolem. „Děkuji, že jste přišel.“

Potrásal jí rukou. „Samozřejmě.“

Vedla ho kolem hloučku policistů, minuli poručíkův černý Chevrolet Suburban a zamířili po cestě k příhodnému místu, které předem vybrala. Chtěla mu dát šanci, aby si prohlédl místo činu, než se bude muset vypořádat s davem. Automaticky Evanovi přizpůsobila svoje tempo.

Za zády zaslechla šepot.

„Kdo je ten skrček?“

„Říkají mu Vrabčák. Údajně nějaký expert.“

„Na co? Na hobity?“

Addie se zvedla ramena a napůl se otočila. Evan se zlehka dotkl její paže.

„Nech si to na něco přínosnějšího.“

Měl pravdu, samozřejmě. Jako vždycky.

Počkala, až budou z doslechu. „Každopádně se omlouvám, že jsem tě do toho zatáhla, ale to, co jsem řekla, jsem myslela vážně. Díky, že jsi přišel.“

„Měl jsem na výběr?“ zeptal se mírně.

„Jednoho dne na tebe prostě jen vydám zatykač.“

„Dva urostlí policisté na svých neohrožených ořích – myslel jsem, že se tak právě stalo.“

Přimhouřila oči a podívala se na něj. „Ty máš na kabátě ptačí hovno? A bláto na kolenou. Vypadáš jako to příslovecně čuně. To ses tím lesem *plazil*?“

Ometl si bláto z kalhot. „Tobě na mně *záleží*. A to jsem si myslel, že mě miluješ jen kvůli mému intelektu.“

Prudce zabočila doprava a vystoupala na vedlejší val, který se zvedal nad vodou. „Kdo říká, že tě miluju?“

„Jsem zdrcený.“

„Fajn.“ Zastavila se na hřebeni kopce, kde foukal vítr bez jakéhokoli omezení. „Teď když jsme obnovili moji autoritu, podívej se na místo činu a řekni mi, že tě to nezajímá.“

Hřeben jim poskytl nejvyšší bod s dobrým výhledem do okolí, takže viděli na mrtvolu, temně smaragdovou vodu, která se za ní čeřila, a břeh řeky. Věděla, že Evan rád začíná širším kontextem. Vrahův výběr místa – kde oběť zabije nebo se zbaví těla – byl prvním krokem, který Evana zavedl do temného labyrintu vrahovy mysli.

Říkal tomu zatahání za nit, která nakonec povede k minotaurovi.

„Znáte jméno oběti?“

„Tělo jsme zatím neobrátili. Ale na základě peněženky, kterou jsme našli poblíž, se jedná o černocho, podnikatele středního věku z North Shore jménem James Talfour.“